

ARAŞTIRMA MAKALESİ | RESEARCH ARTICLE

FRANSA ULUSAL BİRLEŞME PARTİSİ VE GÖÇMEN KARŞITLIĞI¹

Bekir HALHALLİ

Dr. Uluslararası İlişkiler Bölümü
hiwyan@gmail.com
ORCID: 0000-0001-7148-0505

Atıf/Citation: Halhalli, B. (2021). Fransa Ulusal Birleşme Partisi ve Göçmen Karşıtlığı. *İnönü Üniversitesi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, (İNİJOSS), 10(1), 170-190.

Öz

Bu çalışmada Fransa'da Ulusal Birleşme Partisi (RN - Rassemblement National)'nin söylemi, Eleştirel Söylem Analizi yoluyla analiz edilecektir. Ampirik analizin ana sorusu şudur: RN, göçmen karşıtlığı temalarını söylemsel strateji olarak nasıl kullanmaktadır? Çalışmanın ana sorusuna yanıt verilmeye çalışırken yükleme, uslama ve ima yolu/adlandırma stratejileriyle sergilendiği söylemler gösterilmiştir. Aynı zamanda sadece söylemsel düzeyde kalınmamış, söylemi destekleyen pratikler de ele alınmaya çalışılmıştır. Ampirik analizde gazete içerikleri, partinin web siteleri, yayınlanmış akademik kitaplar ve makaleler, parti programları, kamuya açık konuşmalar ve sosyal medya söylemleri ayrıntılı olarak irdelenmiştir. Bu çerçevede, RN'nin kullandığı dışlayıcı söylemsel pratiklerle sosyal gerçekliği nasıl inşa ettiği incelenmektedir. Bu çalışmada, 11 Eylül 2001 tarihinden günümüze Avrupa'daki göçmen karşıtlığı yükselişinin mümkün olduğunca kapsamlı bir profilini incelemek üzere Fransa seçilmiştir. Fransa'nın seçilmesinde RN'nin ulusal ve yerel seçimlerde, Le Pen'in ise başkanlık seçimlerinde önemli seçim başarılarına imza atması etkili olmuştur. RN, söylemsel stratejiler yoluyla, göçmenleri sorunların kaynağı ve kendi toplumlarının ötekisi olarak inşa etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Ulusal Birleşme Partisi, Göç karşıtlığı, Göçmen karşıtlığı, Eleştirel Söylem Analizi, Le Pen

¹ Bu makale, Bekir Halhalli'nin 2020 yılında Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı'nda hazırladığı "Batı Avrupa'da Popülist Radikal Sağın Öteki İnşası ve Söylemsel Stratejileri: Hollanda, Avusturya ve Fransa Örnekleri" başlıklı doktora tezinden üretilmiştir.

THE FRENCH RASSEMBLEMENT NATIONAL PARTY AND ANTI-IMMIGRATION

ABSTRACT

In this study, the discourse of the National Rally (RN - Rassemblement National) in France will be analyzed through Critical Discourse Analysis. The main question of empirical analysis is: How does RN use anti-immigration themes as discursive strategies? While trying to answer the main question of the study, three main strategies; referential/nomination strategies, predication strategies and argumentation strategies were shown. At the same time, not only at the discursive level, but also the practices that support the discourse are tried to be addressed. In the empirical analysis, newspapers, party's official websites, published academic books and articles, party programs, public speeches and social media discourses were examined in detail. In this framework, we examined how RN constructs social reality with the exclusionary discursive practices. In this study, France has been selected to in order to carry out a comprehensive examination of profile of the rise of anti-immigrants in Europe since September 11, 2001. RN's achievements in national and local elections and Le Pen in presidential elections were effective in the election of France. Through discursive strategies, RN has labeled immigrants as the source of problems and the other of their own society.

Keywords: *Rassemblement National, Anti-immigration, Anti-immigrant, Critical Discourse Analysis, Le Pen*

1. GİRİŞ

Yirminci yüzyılın ortalarında Fransa, Kuzey Afrika'daki Fransız kolonilerinden işçi almaya başlamıştır. Fransa ile Mağrip bölgesi ülkeleri arasında iki taraflı anlaşmalar yapılmış ve Lyon, Marsilya ve Paris gibi şehirlere binlerce işçi yerleşmiştir. Fransız ekonomisi göçmen işçilere büyük ölçüde bağımlı olduğundan, Fransız şirketleri yabancı işçi istihdam etmiştir (Freedman, 2004:23). Genel olarak ev sahibi Avrupa toplumlarında ve özel olarak Fransa'da göçmenliğe yönelik sert tutumlar bağlamında kırılma noktası, 1970'li yıllarda, işgücü piyasaları kapasitesini aştığında gerçekleşmiştir. Dolayısıyla, ekonomik kriz nedeniyle ortaya çıkan güvensizliklerle güçlenen kıt kaynaklar için sıfır toplamlı rekabet, başlangıçta politik spektrumun en uç noktalarındaki söylemlerde yer alsa da sonrasında siyasi ve sosyal ana akımlar arasında konumlanmıştır (Bauman, 2011:14).

1974 yılında kötü ekonomik koşullar, artan işsizlik ve göçmenlerin Fransız vatandaşları tarafından reddedilmesinin bir sonucu olarak, Fransız hükümeti göçü durdurmuştur. Ne var ki yasadışı göç ve göçmen ailelerin gelişi durmamıştır (Freedman, 2004:24). 1980'lerde Ulusal Birleşme Partisi (RN) "sıfır tolerans" politikasını uygulayarak göç ve göçmenlerin ulusal kimliğe karşı tehlike oluşturduğunu ileri sürmüştür (Aras ve Sağiroğlu, 2018:63). Bununla birlikte, 1990'larda ve özellikle de 9/11 saldırıları sonrasında ikinci bir kırılma noktasına tanık olunmuştur; bu kez dini, kültürel ve tarihi argümanları harmanlayan göçmen karşıtı söylem güç kazanmıştır (Taras, 2013:43). 2003 yılında, Müslümanların entegrasyonunu teşvik etmek amacıyla Fransız hükümeti, Fransız Müslümanlarını hükümet karşısında temsil etmek ve Fransa'nın Müslüman nüfusu ile ilgili konuları tartışmak için Conseil Français du Culte Musulman'ı kurmuştur. 2008 yılında hükümet banliyölerde istihdam, eğitim ve barınma fırsatlarını artırmak için "Banliyölere Yeni Politika" (Une Nouvelle Politique Pour Les Banlieues) adlı bir entegrasyon planı yayınlamıştır (Archick ve diğerleri, 2011:13).9/11'in artırdığı

güvensizlik duygusundan ve küresel ekonomik krizden beslenen popülist Ulusal Birleşme Partisi, eski önyargıları dar ve milliyetçi bir yönde harmanlamıştır. Dolayısıyla 9/11'de New York'ta İkiz Kulelere gerçekleştirilen saldırılar, Popülist radikal sağın güvensizlik ortamını kullanabileceği bir ortama yol açmıştır. Ulusal Birleşme Partisi, özellikle Müslüman göçmen topluluklarını kültürel uyumsuzluk ile suçlamıştır. Bu bağlamda, göç karşıtı eğilimin daha çok İslamofobiye yoğunlaştığını iddia etmek yanlış olmayacaktır. Şu paragraf, çalışmanın amacı açısından açıklayıcıdır:

“Yabancı düşmanlığı, iki binli yılların başından itibaren Avrupa'da yükseliş eğilimindedir. Bu eğilimde 11 Eylül 2001 saldırıları, 2008'de başlayan ekonomik kriz ve 2010'da Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı etkisine alan “Arap Baharı” hareketleri kırılma noktalarını oluşturmuş, 11 Eylül olayları sonrası yabancı düşmanlığı Müslümanlara karşı tutumla hemen hemen aynı anlama gelmiştir. Ekonomik krizin yaşamsal refah üzerindeki olumsuz etkileri nedeniyle, 2000 yılı sonrasında Avrupa devletlerinin siyasetinde ırkçı ve popülist söylemlere sahip aşırı sağ fikirlerin daha çok destek bulması, yabancı düşmanlığındaki yükselişi âdeta normalleştirmiştir. Soğuk Savaş sonrası dönemde güvenlik tanımının değişmesi, yabancıların Avrupa Birliği'ne (AB) üye devletlerde bireysel, toplumsal ve bölgesel düzeyde güvenlik tehdidi olarak algılanmasını kolaylaştırmıştır (Bekar, 2018:1).”

Avrupa'nın en büyük Müslüman nüfusunun (yaklaşık 5 milyon) Fransa'da olduğu tahmin edilmektedir. Fransa'da Kuzey Afrika göçmenlerinin doğum oranı hızla yükselirken, Fransızların doğum oranı düşmekte ve bu da beyaz Fransız nüfusunun etnik korkularına katkıda bulunmaktadır (Freedman, 2004:17). Başta Fransız Müslümanlar olmak üzere göçmenlerin çoğunun laikliği, Fransız değerlerini ve Fransız kültürel geleneklerini benimsemesini zorlaştıran, ev ve iş bulmalarının önünde engel teşkil eden derin bir göçmen karşıtlığı güvensizliği bulunmaktadır. Freedman'a (2004:18) göre birçok Fransız vatandaşı göçmenler işsizlik, yüksek suç ve ulusal güvensizlikle ilişkilendirilmektedir; bu da politikacılar tarafından yayılan bir algıdır.

RN kuruluş tarihinden bu yana göç olgusuna odaklanmaktadır ve programı “*ulusal tercih*” ilkesine dayanmaktadır: Bu ilke, RN'nin nativist ideolojisinin ana kavramını oluşturmaktadır: Fransız kökenlilere öncelik vermek ve “Öteki”yi sosyal, ekonomik ve politik düzeyde hariç tutmayı içermektedir. Radikalizm içeren bir ideolojik arka planla, RN'li siyasetçilerin özellikle göç ve İslam alanlarında kasıtlı olarak söylemleri kışkırtıcıdır. Daha genel ifade etmek gerekirse; dil, ideolojik savaşını yürütmek için RN tarafından kullanılan önemli bir araçtır. Marine Le Pen, partisinin söylemsel politikalara verdiği önemi açıkça kabul etmektedir (Shields, 2013:180).

Bu çalışmayla, göçmen karşıtı RN partisinin kültürel farklılık nosyonuna dayanan, kapsamlı bir alternatif ideoloji geliştirdiği savunulmaktadır. Bu ideolojinin temel unsurları arasında, nativizm/popülizm/radikalizm kesişim kümesinde ideolojik özünü bulan, istikrarlı bir göç ve yabancı karşıtlığı bulunmaktadır. Bu süreçte RN, kendisini temel olarak tehdit içeren bu unsurlara karşı Fransız kimliği anlayışını savunan bir direniş hareketi olarak konumlandırmaya ve ilerletmeye çalışmaktadır. Bu çalışma kapsamında, RN partisinden hangi argümanlar aracılığıyla göçmen karşıtlığı temalarını ele aldıkları araştırılmakta ve nativizm/popülizm/radikalizm teorik çerçevesi temel olarak alınmaktadır. Dolayısıyla, ana akımsallaşmaya giderken; RN Fransa'da yabancı ve göç ile ilgili konuları nasıl çerçevedediklerini araştırmakta ve karşılaştırmaktadır. Hangi söylemsel stratejilerle göç karşıtlığı meşrulaştırılmakta ve doğrulanmaktadır? (Reisigl ve Wodak, 2002:44). Bu çerçevede, üç ana strateji olarak; ima yollu stratejiler (*referential/nomination strategies*), yüklemeler (*predication strategies*) ve uslama stratejilerine

(*argumentation strategies*) odaklanılmaktadır. İma yollu stratejiler, söylemsel stratejide iç ve dış grupların ayrıştırılmasını sağlayan metaforları ve adlaştırmaları içermektedir. Yükleme stratejileri, belirli olgulara veya nesnelere pozitif ya da negatif çeşitli özelliklerin atfedilmesi sürecidir. Uslama stratejileri ise söylemsel stratejiyi meşrulaştırmaya yöneliktir.

2. FRANSA VE POPÜLİST RADİKAL SAĞIN TEMSİLCİSİ: ULUSAL BİRLEŞME PARTİSİ

1972 yılında kurulan RN (o zamanki adı Ulusal Cephe), Fransız aşırı sağını birleştirmeye yönelik çeşitli girişimlerden sonra (Rydgren, 2004:17) Jean-Marie Le Pen'in karizmatik liderliği altında ivme kazanmıştır (Davies, 1999:3). Jean Marie Le Pen, 1930'larda Fransa'da faşizmin yükseliş mirası çerçevesinde stratejik olarak konumlanmış, önemli miktarda kamu desteği toplayabilmiş ve hatta RN'nin en sevdiği slogan; (aynı zamanda Fransız faşistlerin ünlü sloganıdır) "Fransızlar için Fransa" o dönemden miras kalmıştır.

Fransa'da göç karşıtı siyasi hareketler, 20. yüzyılın ortalarından beri yaygındır; ancak hiçbiri RN kadar başarılı veya etkili olmamıştır. RN, 1980'lerin ortalarından bu yana Fransız siyasi sahnesinde dikkat çeken bir partidir ve bu tarihten itibaren Fransızların sosyal ve ekonomik sorunlarını göçle ilişkilendirmeyi amaçlamıştır. RN, 1980'lerin ve 1990'ların sonlarında kendisini dönüştürmüştür; düşman olarak nitelendirilen komünizmin ve Marksizmin yerini, ulusların kültürünü ve kimliğini tehdit eden göç almıştır. RN, ilk seçim atılımını 1984 yılında gerçekleştirmiş ve bu tarihten beri Fransız siyasi sahnesindeki konumunu güçlendirmeyi başarmıştır (Shields, 2007:278). RN'nin kurucusu, Jean-Marie Le Pen, 1983-84 yılında tarihi bir oy oranı yakalamıştır (Rydgren, 2004: 17).

Ulusal Cephe bu dönemde ulusal düzeyde siyasetin önemli bir parçası haline gelmiş ve 1984 ile 1997 arasındaki seçimlerde yüzde 10 ila 15 bandında oy almıştır. 1999'da parti iki parçaya ayrılmış ve Le Pen daha aşırı sağ fraksiyona yönelmiştir. Le Pen'in 2010'daki emekliliği sonrası, RN'nin yeni lideri; kızı Marine Le Pen olmuştur (Dejevsky, 2012: 33). Parti söyleminin değerlendirilmesi, daha çok Jean-Marie Le Pen ve kızı Marine Le Pen'in konuşmaları ve röportajlarındaki söylemlere dayanmaktadır. Aynı zamanda gerçekleştirilen literatür incelemesi, her bir liderin sembolizm ve imalar içeren dilbilimsel sistematik söylem kullanımını inceleyen çalışmaları temel almaktadır.² Aşağıdaki tabloda partinin 2002 yılından itibaren genel seçimler ve Avrupa Parlamentosu Seçimleri'ndeki oy oranları yer almaktadır.

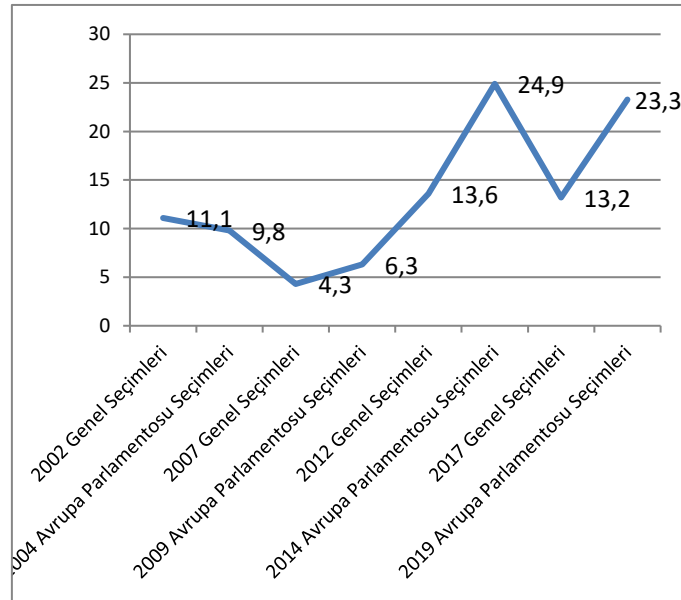
² Bu bağlamda şunu da vurgulamakta yarar bulunmaktadır: Asimilasyon teorisindeki önemli terimler "ulus" kelimesinin türevlerini, yani "milliyet", "ulusal gurur", "ulusal birlik" ve "ulusal kimlik" içerir; "*acculturation*" yani göçmenin ana akım kültürü benimseme ve böylece ana akım sosyal normlara göre işleyebilme yeteneğini geliştirme sorumluluğu; kuşaklar arası entegrasyon ile ilgili varsayımlar veya eksikliklerinin eleştirilmesi; göçmen konut yapılarının eleştirilmesi, yani "etnik mahallelerin" oluşturulması ve göçmen kültürünün ev sahibi toplum tarafından barındırılması gibi kavramlar, asimilasyon olgusunun ana kavramlarını oluşturur ve aşırı sağ partilerin söyleminde sıklıkla yer alır (Hainsworth, 2008:21).

Tablo 1: 9/11 Saldırıları Sonrasında Gerçekleşen Seçimlerde RN'nin Oy Oranları

2002 Genel Seçimleri	11.1
2004 Avrupa Parlamentosu Seçimleri	9.8
2007 Genel Seçimleri	4.3
2009 Avrupa Parlamentosu Seçimleri	6.3
2012 Genel Seçimleri	13.6
2014 Avrupa Parlamentosu Seçimleri	24.9
2017 Genel Seçimleri	13.2
2019 Avrupa Parlamentosu Seçimleri	23.3

Kaynak: “Mes démarches / A votre service – Ministère de l'Intérieur”,
<https://elections.interieur.gouv.fr/>[05.09. 2019]

Grafik 1: RN'nin Oy Oranları Eğilimi

Jean-Marie Le Pen'in kızı Marine Le Pen, partinin başına geçtikten sonra parti yükselmeye devam etmiş ve 2014 Avrupa seçimlerinde birincilik elde etmiştir. 13 Kasım 2015 Paris saldırılarından sonra Marine Le Pen, bir konuşmasında: “Fransa ve Fransızlar artık güvende değil,” ifadesini kullanmış ve göç ile terörizm arasında bir bağ kurmuştur. Bununla birlikte RN, İslam karşıtı bir parti olarak konumlanmaktadır. Le Pen, sokaklarda dua eden Müslümanları, “Nazi işgaliyle” karşılaştırmıştır (Le Pen, 2015). RN, İslami köktendinciliği Fransa için “ölümcül bir tehlike” olarak nitelendirirken, Macron'u hoşgörmekle suçlamıştır (RN, 2016).

2019'da, Le Pen'in yeniden adlandırılan (Ulusal Birleşme) partisi Avrupa seçimlerinde zafer kazanmış ve Avrupa çapında AB karşıtı partilere destekte daha önce görülmemiş bir artış yaşanmıştır.

Söylemsel politikalarının RN'nin başarısının bir parçası olduğu açıktır ve “ulusal tercih” ideolojisi ve söylemi, Fransa’da nativizmi yaymak için önemli bir araç haline gelmiştir. Bu çalışmada da, örtük biçimde kullanılan çeşitli söylemsel stratejiler araştırılmaktadır. RN söyleminde, sık sık gündelik kanıtlara dayanan argümanlar kullanılmaktadır. Ayrıca stratejik olarak “belirsizlik” içeren söylemlere başvurulmaktadır.

İlk bakışta, Jean Marie'nin yönetiminde eski RN'nin ve Marine Le Pen'in yönetimindeki yeni RN arasında ideolojik olarak çok az fark bulunmaktadır. RN, 40 yılı aşkın bir süredir, göçmen karşıtı ve nativist ideolojiye sahip bir söylem kullanmaktadır. Popülist bir biçimde, RN, Fransız toplumunu dış etkilerden zarar gören bir ulus olarak tanımlar. Fransa’yı, kamu güvenliği alanındaki gevşek hükümet politikalarını benimseyen yozlaşmış elitler tarafından yönetilen bir ülke olarak tasvir eder. RN bu olumsuz durumu, nativist ve etno-merkezli bir dünya görüşüyle birleştirir; bu ulusun öncelikle belirli bir insan türüne ayrılması gerektiği iddiasını ortaya koyan bir dünya görüşüdür. Bu insanlar ise aynı etnik köken, tarih, din ve kimliği paylaşan bireyler olmak zorundadır (Hainsworth 2008: 12). Uygulamada, bu etnosentrik/nativist dünya görüşü, genellikle işsizlik, kamu güvensizliği ve refah şovenizmi ile bağlantılı olan politik bir söylem anlamına gelir. Söz konusu nativist ideolojiye göre sosyal programlar, bir ülkenin “kendi” halkının münhasır yararına olmalıdır (Eatwell, 2000:3).

Bununla birlikte, programındaki bu sabitlerin yanı sıra, Marine Le Pen'in 2011 yılı Ocak ayında başkanlığı devralmasının ardından RN'nin ideolojisinde üç değişiklik gerçekleşmiştir. Partinin söylemindeki bu değişiklikler şöyle özetlenebilir: (1) Jean Marie Le Pen dönemindeki eski elitlerin stratejik olarak kullandığı ırkçı ve Yahudi karşıtı yorumları yerine, kabul edilebilir bir dil kullanan ana akım bir parti olarak konumlanma çabası, (2) tematik olarak, partinin itici etkeni olan göç karşıtlığının daha etkili kullanılması, (3) daha güçlü popülizm. Bu değişikliklerin ideolojik bir yeniden yönlendirme yerine, partinin vizyonunun söylemsel ve tematik bir yeniden dengelenmesi olarak yorumlanmalıdır (Shields, 2013:179).

Parti lideri olarak görev süresi boyunca (1972-2011), Jean Marie Le Pen, cumhuriyetçi bir söylem ile ırkçı ya da Yahudi karşıtı açıklamalar arasında gidip gelmiştir. Röportajlarında ve konuşmalarında, Nazilerin 1940'larda Yahudileri ve diğer etnik kökenleri sistematik olarak öldürmek için kullandıkları gaz odalarını, İkinci Dünya Savaşı tarihinde gerçekleşen “küçük bir detay” olarak yorumlamıştır (DeClair, 1999:89). RN lideri ayrıca farklı kamplardaki politikacıları nitelendirmek veya hakaret etmek için Yahudi aleyhtarı sözler kullanmıştır. Jean Marie'nin provokasyonları, sadece Yahudileri değil diğer etnisiteleri de hedef almıştır. Örneğin, 2013 yılında olduğu gibi Le Pen, çingeneleri “kuş gibi uçup, çalan insanlar” olarak nitelendirmiştir (The Independent, 2013).

Partinin tarihi boyunca, Le Pen'in provokatif söylemleri devam etmiştir. Büyük ölçüde Le Pen'in ırkçı yorumları nedeniyle parti meşruiyetten yoksun kalmıştır. Bu meşruiyet eksikliği kendisini anketlerde de göstermiştir; ankete katılanların yüzde 70'inden fazlası, RN'yi demokrasi için bir tehlike olarak görmüştür. Dahası, RN üyeleri Fransız toplumuna entegre olamamışlardır. RN, parti üyelerinin kamusal alanda damgalandığı dışsal bir role sahip olmuştur. Profesyonel iş hayatında da o tarihlerde RN üyeleri, genellikle ücret ve terfi konusunda dezavantajlı olarak nitelendirilmiştir (Stockemer, 2014:52).

RN'nin ana akımsallaşarak seçmenlerin gözünde meşruiyet ve saygı elde edebileceğini göz önünde bulundurarak, yeni nesil RN liderleri (örneğin, Marine Le Pen, Louis Aliot ve Samuel Maréchal) RN'nin söylemini popülist bir hale getirmeye çabalamışlardır. Bu çabayı 2000 yılının ortalarında, partinin halk desteğini ve üyeleri kaybettiği bir zamanda başlatmışlardır. “Bölünemezlik” olarak adlandırdıkları stratejiyle, bu yeni nesil RN liderleri partiyi radikal unsurlarından ayırmaya çalışmış ve kabul edilebilir bir söylem üzerine yoğunlaşmıştır. Marine Le Pen'in Ocak 2011'de cumhurbaşkanlığına seçilmesiyle, RN içindeki bu söylem daha ılımlı bir hizip olarak baskın hale gelmiştir. Marine Le Pen'in seçimi, partinin söylemsel yenilenmesini temsil etmiştir (Stockemer, 2014:53).

3. ULUSAL BİRLEŞME VE SÖYLEMSEL STRATEJİLERİ

Flood ve Frey (2002), RN'nin söylemsel temellerini açıklarken, tarihsel mitlerin kullanımına ve gerçeklerin seçici olarak yorumlanmasına dikkat çekmektedir. Tarihsel mitler, “aşkın ve yüce” veya “insanlık dışı ve grotesk” halde sunulur ve eleştirel incelemeye tabi tutulmadan söylemsel strateji olarak kullanılır. RN'nin kültür ve tarihsel mirasa yönelik açık ve somut bir yaklaşımı vardır. RN'nin politik gündemi, sadece Fransızca olarak yayımlanan partinin resmi web sitesinde açıklanmaktadır. Diğer durumlardaki tezahürlerin aksine nativist ideoloji temelinde RN, “*kültür*” ve “*miras*” başlıklı ayrıntılı alt başlıklara sahiptir.

Bu alt pozisyonlar, partinin nativist ideoloji temelinde Fransız dilinin ve Fransız kültürünün korunmasını teşvik etmekte ve AB karşıtlığı temellendirilmektedir. Bu, ele alınan diğer ülkelerden ilginç bir ayrılıştır; çünkü RN, en azından partinin resmi web sitesinde göçmen karşıtı duygulardan daha çok AB karşıtı duygulara öncelik vermektedir. Nativizmin daha güçlü gözlemlendiği RN örneğinde, homojen olarak tanımlanmış Fransız ulusunun birincil bileşenlerinden biri olan Fransız dilinin, kültürel olarak korunmasına özel önem verilmektedir. “Miras” bölümü altında, Fransız kültürünün korunması tekrarlanırken, *Baccarat* markasının somutlaşan Fransız cam sanatları gibi ulusal markaların korunması teşvik edilmektedir (RN, 2019). Bu noktada RN için ulusal kültürü korumanın, nativist bir temelde özel bir önem taşıdığı gözlemlenmektedir.

Ayrıca Marine Le Pen, Fransız geleneklerinin yeni nesillere aktarılmasına özel önem vermektedir. Müzik ve şarkı da dâhil olmak üzere sanat eğitimi yoluyla, her Fransız çocuğa Fransız geleneklerini aşlamayı amaçlamaktadır (Le Pen, 2019). Tarihsel binaların ve büyük sanat eserlerinin yabancılara satışını önlemek isteyen ve “resmi sanat” olarak adlandırdığı geleneksel sanatı güçlendirmek için devlet finansmanını kullanarak korumacı bir yaklaşım izler. “Geleneksel sanatların” korunmasına genellikle diğer Avrupa ülkelerindeki popülist liderler tarafından atıfta bulunulurken, bu referanslar genellikle belirsiz kalmaktadır. Aksine RN örneğinde, bu husus açıkça vurgulanır; çünkü RN'nin Fransız siyasetinde uzun bir geçmişi vardır ve yeni popülist hareketlerin aksine RN, *kültür ve miras* konularına eğilmek için gerekli tarihsel geçmiş ve deneyimi barındırmaktadır.

Bununla birlikte nativist ve radikal yabancı düşmanlığı, günümüz parti gündeminde devam etmektedir. Örnek vermek gerekirse, Jean-Marine Le Pen şu ifadeyi kullanır: “Kültür alanındaki devlet eylemi, ulusal mirasın korunması ve kopmadan çok geleneği temsil etmelidir ve ulusal

tarihsel köklerin yeniden keşfini ayrıcalıklı kılan sanatsal yaratımları destekleme ile sınırlı olmalıdır” (Le Pen, 2019).

Dahası, Marine Le Pen, göçmenler ve azınlıklar tarafından temsil edilen “ötekine” karşı inşa ettiği ulusal korumacı gündemi sistematik olarak vurgular. 12 Ocak 2012 tarihinde Bordeaux'daki RN Büyük Meclisi'nde şu ifadeleri kullanmaktadır: “On yıllardır rahatsızlık veren büyük belaları durdurabilecek hiçbir şeyin yapılmadığı ülkemizde hiçbir şey değişmiyor; borçluluk, artan işsizlik, yoksulluk ve ulusal kimliğimizin zayıflaması artarak devam ediyor” (Le Pen, BBC, 2012).

Le Pen'in eleştiri hedefi AB ve ana akım siyasi partiler olmasına rağmen, aynı zamanda göçü tehdit olarak görür. Kitlesele göçün artık asimilasyona izin vermediğini, bunun Fransız kültür değer ve geleneklerine saldırı olduğunu ve bunun “yıkıcı çokkültürlülüğün ve sistematik komüniterizmin başlangıcı olduğunu” iddia eder (Flood ve Frey, 2002:22-25). Bu bağlamda *yıkıcı çokkültürlülük* kavramının kullanılması, nativist ideolojiyi açığa çıkarmakta ve önemli bir yükleme stratejisi olarak dikkat çekmektedir.

3.1 Olumsuz “Öteki” Yüklemesi

RN'nin söylemine göre: “Fransa işgal altındadır ve kültürü kaybolmanın eşiğindedir. Uygarlığı çökmüştür.” (Le Pen, BBC News, 2017) Partinin kendi nativist ideolojisini meşrulaştıran söz konusu uslama stratejisi şu şekilde ilerlemektedir:

Bu durum, Avrupa Birliği'nin güçlenmesi için çabalayan ve yabancılara sistematik olarak imtiyaz sağlayan, Fransızlara ise negatif bir tutum takınan ırkçılık karşıtı elitlerin kurumsallaştırdığı kozmopolit bir komplodan kaynaklanmaktadır (Le Pen, BBC News, 2017).

Yukarıdaki alıntıda, popülist bir temelde Fransız halkı ve elitler arasında antagonistik bir ayrım gerçekleşmektedir. Burada Fransız halkı ve elitler, antagonistik bir ilişkiye sokulmakta ve AB elitlerinin desteğine sahip olduğu iddia edilen yabancılar dışsallaştırılmaktadır.

Göç olgusu, başlı başına RN'nin söylemsel stratejisi için kilit işleve sahiptir. Bu söylemsel stratejiye göre göçmenler, Fransız ulus devletinin ve medeniyetinin çöküşünü somutlaştırmaktadır (BBC News, 2017). Sonuç itibariyle göç, nativist bir temelde Fransız kimliği ve ulusu için bir tehdit olarak yarattığı sorunlar açısından, olumsuz olarak değerlendirilmektedir. Bu bağlamda, göç sistematik olarak “istila” kavramıyla özdeşleştirilir. Buradaki adlandırma stratejisi, göçü “istila” ile eş anlamda kullanmaktır. Uslama stratejisi ise ülkedeki göçmenlerin işsizlik ve diğer sosyal sorunların nedeni olarak gösterilerek, kendi nativist ve radikal pozisyonlarının meşrulaştırılması ile tezahür etmektedir. Ayrıca göçmenler, doğrudan ve açıkça kamusal alanlarda güvensizlik duygusu ve suçluluk ile ilişkilendirilir.

Adlandırma stratejisi incelendiğinde, göçün temsil ettiği ulusa yönelik tehdit, “kıyamet” kavramıyla vurgulanmaktadır. Daha genel bir ifadeyle; göçmenler aşağılayıcı söylemler, ırkçı stereotipler, imalar, negatif atıflar, müstehcen metaforlar ve diğer söylemler aracılığıyla negatif bir “öteki” temsilinin ve yükleme stratejisinin nesnesidir.

Yükleme stratejisi açısından, göçmenlerden bahsederken en sistematik olarak kullanılan; “savaş” ve “su/sel” metaforlarıdır. Avrupa'ya giren ve adeta “istila eden” göçmenlerin bitmeyen

akışlarını tasvir eden bu metaforlar, korku atmosferi yaratmaya katkıda bulunur ve böylece Fransa halkını kısıtlayıcı veya göçmenlik karşıtı politikaları desteklemeye motive eder.

Diğer durumlarda, söylemsel stratejinin bir parçası olarak aşağıdaki örnekte gösterildiği gibi göçmenler dolaylı olarak tehdit edilmektedirler: “*Si nous arrivons, ils partiront*” (*Biz geldiğimizde onlar gidecekler*) (Le Monde, 2015). Bu ifade, Jean Marine Le Pen’in belirsizlik içeren söylemsel stratejisinin tipik bir örneğidir. Bu kısa cümledeki bilgilerin çoğu örtülü olarak bırakılmıştır. Örtük biçimde dile getirilen şudur: RN iktidara geldiğinde, göçmenler ülkeyi terkedecektir. Bu kısa cümle, aynı zamanda RN’yi desteklemek için örtülü bir çağrı ve göçmenler için örtülü bir tehdit içermektedir. Burada “belirsizlik” söylemsel stratejinin ana unsuru olarak kullanılmaktadır.

3.2 Olumlu “Biz” Yükleme

Adlandırma stratejisi açısından, göç ve göçmenlerin bu olumsuz değerlendirilmesinin yanında, RN ve Fransız kimliğinin olumlu değerlendirilmesi tam bir karşıtlık içindedir. Bu durumda Fransız milletinin (varsayılan) siyasi temsilcisi ve gelecekteki kurtarıcısı, RN’dir. “Göçmen holiganlar” ve “etnik çeteler” gibi adlandırma stratejileriyle ötekileştirilen göçmenler yanında, olumlu ve kusursuz “biz” yüklemesi, radikal nativist ideolojiyi inşa etmek için kullanılır (Della Posta, 2013:250).

Tarihsel karşılaştırmalar, biyolojik metaforlar ve şiirsel bir tarz, diğer söylemsel araçlarla birlikte bir uslama stratejisi olarak; Fransa’nın romantik bir versiyonunu oluşturmak, Fransız etnik ulus fikrini doğallaştırmak ve böylece onu göçmene karşı meşru bir şekilde savunmak için kullanılır. RN’nin uyguladığı ayrımcılık normleştirilir ve doğallaştırılır. “Olguların doğal düzeni” olarak tanımlanan nativist ideolojisi geliştirilir ve meşrulaştırılır. “Olguların doğal düzeni,” nativist/radikal RN ideolojisinin temel bir ögesidir. RN, doğayı ve biyolojiyi ifade ederken nativist bir ideolojiyi normleştirir. RN, irrasyonel biçimde yabancı düşmanlığı ve ayrımcı uygulamaları normleştirmiştir (Della Posta, 2013:251).

Uslama stratejisi olarak doğa temelinde yapılan bu açıklama, sosyal ve politik olarak yasaklanmış olan ve insanları biyolojik bir bakış açısıyla değerlendiren ayrıştırıcı “ırk” ilkesini güçlü bir şekilde hatırlamaktadır. Bu özellikle homojenliğin ve karışımın tehlikelerinin vurgulandığı bir durumdur. Ayrıca, biyolojik homojenliğin yüksek performansa yol açtığı yönündeki ırkçı söylem, kültürel bir saptama ile ilişkilendirilir: RN’ye göre kültürel homojenliğin yüksek performansa yol açması, temel bir biyolojik kuraldır (Stockemer ve Barionsione, 2016:6). Bu noktada, zaman zaman ırkçılığa kayabilen radikal nativist bir ideoloji gözlemlenmektedir.

Ulus, homojen nüfusun biyolojik yasalarla belirlenen doğal bir sınıflandırma süreci yoluyla uluslara bölünmesi gibi açık bir gerçek olarak temsil edilmektedir. Kimlik kategorisi olarak ulus, olumlu bir kendini sunma stratejisinin bir parçası olarak büyük ölçüde güvenilirdir. RN’nin söyleminde, ulusun etnik kavramı, diğer yolların yanı sıra tarihsel olayları detaylandırarak ve bunlara atıfta bulunarak inşa edilir. Bu tarihsel anlatılar çok ayrıntılı referanslar, isimler ve tarihler içerir. En sık olarak, Orta Çağ’da Fransızları İngilizlerin işgalinden kurtaran *Jeanne d’Arc*, tarihi ve sembolik figür olarak kullanılır. Marine Le Pen, kendisini Fransızların gelecekteki kurtarıcısı olarak Jeanne d’Arc ile karşılaştırmaktadır. Böylece, ezilen insanların tüm isteklerini somutlaştıran ve Fransızların kendine saygı arzusunu temsil eden bu geleneksel sembolü

benimser. Buna uygun olarak, RN politikacıları sık sık diğer kahramanların, azizlerin, şehitlerin ve bilgelerin hikâyelerini detaylandırır (Stockemer ve Bariosione, 2016:4-5).

RN'nin söyleminde bir yükleme stratejisi olarak "ulus" sıklıkla, kendine özgü doğallık vurgulanarak belirli sınırlarla özdeşleştirilir. Bununla birlikte; maddi güvenlik, duygusal güvenlik, hassasiyet ve sevginin korunmasıyla ilgili tüm çağrışımları içeren "aile kavramı" ile karşılaştırılır ve özdeşleştirilir (Almeida, 2013:166). Bu söylemsel strateji, nativist bir temelde ulusun doğallaşmasına ve duygusal ihtiyaçlar açısından temsil edilmesine izin verir. Aynı zamanda, bu söylemi takip edenlerin duygusal yaşamında nativist ideolojinin sağlamlaşmasını sağlar.

Örneğin baba Le Pen, duygusal bir dil kullanır ve çocuklarıyla ebeveyn olarak konuşuyor gibi dinleyicilerine; "vatanın babası" olarak seslenir. Yükleme stratejisi olarak, Fransa'nın kişiselleştirilmiş kadın karakteri vurgulanır ve birçok olumlu mecazi özelliklerle ilişkilendirilir. Yükleme stratejisi çerçevesinde aile metaforu doğrultusunda Fransa, antik çağlardan gelen "tanrıça kızı, ideal ve çekici bir kadın" olarak kişileştirilir. Kişileştirmeler, soyut varlıklara, fenomenlere veya fikirlere insani bir görünüm vermek için söylemsel strateji olarak kullanılır (Almeida, 2013:167).

RN'nin kendi ideoloji ve politikalarını meşrulaştıran ana uslama stratejisi, şu şekilde ifade edilebilir: RN ve Fransa, doğal bağlarla birbirine sıkı sıkıya bağlıdırlar. RN nativist bir ideolojiyle, Fransa'nın doğal kaynaklarına romantik ve şiirsel referanslarda da bulunur. Bu tür dilsel dönüşüm ve ironik dil oyunları, bu bölümde örnekleri verileceği üzere RN'nin söyleminde tipiktir. Sözde edebi, mecazi dil gibi diğer referans stratejileri de nativist ideolojinin altını çizmek için kullanılır (European Movement International, 2017:10).

Homojen olan ve olumlu olarak yüklenen Fransızlar, söylemsel olarak bu şekilde inşa edilmiştir. Daha önce de belirtildiği gibi RN programının açık ayrımcı karakteri, göçmenlerin kurumsallaşmış biçimde dışlanmasını öngören; "ulusal tercih" politik ilkesinde öne çıkmaktadır. Bu örtük tarz, sadece ulusal tercih kavramını tanımlamakla kalmaz; aynı zamanda bu politikayı detaylandıran cümleler de örtük şekilde formüle edilir. "Belirsizlik" bir uslama stratejisi olarak kullanılır. Örneğin; göçmenlerin artık aile ödeneği almayacakları açık biçimde ifade edilmemektedir. Aile yardımlarının sadece Fransızlar için ayrılacağı ifade edilir. "Ulusal tercih" bu politikalar için meşrulaştırıcı araç olarak hareket eden karşılaştırmaların sıkça kullanılmasıyla desteklenmektedir (Stockemer, 2014:36).

3.3. İrkçılığın Reddi

Aşırı sağın, ırkçı ideolojileri desteklediği iddiaları bulunmaktadır. Bu bağlamda, bu partiler için ırkçılık konusunun ve ırkçı bir parti olduğu yönündeki suçlamaların iyi yönetilmesi, uslama stratejisi bağlamında çok önemlidir. İrkçilik karşıtlığının genel olarak egemen sosyal ve politik tutum haline gelmesinden sonra diğer Avrupa ülkelerindeki aşırı sağ meslektaşları gibi Le Pen'in ırkçı ideolojilere bağlı olduğu yönündeki suçlamaları şiddetle reddetmesi şaşırtıcı değildir. Le Pen, ana akım siyasete kabulünü engelleyen en önemli sebep olarak gördüğü ırkçılık suçlamasını şiddetle reddetmektedir. Söylemsel stratejiler bu amaca ulaşmak için kullanılır. Bunlar, "inkâr ve karşı saldırılar"dır (Elinas, 2014:13-14). İnkâr ve karşı saldırıların uslama stratejisi olarak, diğer bir deyişle kendi politikalarını meşrulaştırma amacıyla kullandığı değerlendirilmektedir.

RN'nin mücadelesi, Le Pen'in Winston Churchill ile karşılaştırıldığı yanlış analogilerin ve karşılaştırmaların sistematik olarak kullanılmasıyla elde edilir, yani kendisini dolaylı olarak Fransa'yı kurtaran ulusal kurtarıcı olarak tasvir etmektedir ve yüklemektedir. Aynı inkâr stratejisinin bir parçası olarak, göçmenlerden de RN üyesi olanların olduğu ve/veya RN'yi desteklediği iddia edilir. RN, yükleme stratejisinde "kurban" olarak sunulur ve daha geniş anlamda, kurtarılması gereken gerçek ırkçılık mağduru olarak nitelendirilir. Le Pen'in ifadesiyle: "Biz ırkçı değiliz, biz vatanseveriz!" söylemi ön plana çıkar (Della Posta, 2013:251).

Marine Le Pen ile gerçekleşen söylemsel yenilemenin üç bileşeni bulunmaktadır: Birincisi, Marine Le Pen, RN'yi "cumhuriyetçi bir parti" olarak nitelendirmiştir. Asla radikal sağ veya milliyetçi sağ terimini sorgulamayan babasının aksine Marine Le Pen, RN'yi iki ana partiye cumhuriyetçi bir alternatif olarak sunmaktadır. Röportajlarda ve basın açıklamalarında, adlandırma stratejisi olarak partinin "ne sağ ne de sol" olduğunu defalarca vurgulamış, diğer merkez partilerden farklı fikirlere sahip olan "cumhuriyetçi parti" olarak sunmuştur. Marine Le Pen, partinin cumhuriyetçi kimliğini daha da güçlendirmek için Jean Marie Le Pen tarafından sık sık atıfta bulunulan; *Charles Maurras, Robert Brasilach veya Alexis Carrel* gibi Fransız radikal sağından önemli figürleri artık anmamaktadır. Kendisini bu radikal sağcı gelenekle söylemsel olarak ilişkilendirmek yerine, konuşmaları sırasında bilinçli olarak *Emily Zola, Jean Jaures veya Hannah Arendt* gibi cumhuriyetçi figürlerden bahsetmeyi söylemsel stratejisinin unsuru haline getirmiştir (Almeida, 2013). Bu yeni cumhuriyetçi bakış açısını bir söylemsel strateji olarak geliştiren Marine Le Pen, RN'yi aşırılık yanlısı bir parti olarak nitelendiren herkesi dava açmakla tekrar tekrar tehdit etmiştir.

İkincisi, Marine Le Pen, babası Jean Marie Le Pen de dâhil olmak üzere partideki herkesin cumhuriyetçi bir söyleme bağlı kalmasını sağlamak için proaktif önlemler almıştır. Örneğin, Marine Le Pen, halk arasında açıkça ırkçı, anti-Siyonist veya revizyonist yorumlar yapan herkesi kovmakla tekrar tekrar tehdit etmiştir. Ayrıca, kışkırtıcı anti-Semitizm söylemini kullandığı zaman babasına şiddetle karşı çıkmıştır. Babasına artık partiden sorumlu olmadığını hatırlatarak, yorumlarına dikkat etmesi gerektiğini ve resmi RN pozisyonlarıyla uyumlu olmadığını açıkça belirtmiştir (Almeida, 2013:14).

Üçüncüsü, RN, cumhuriyetçi kavramlar olan; egemenlik ve laikliği programının ana noktası haline getirmiştir. Daha ayrıntılı bir şekilde, parti bu iki terimi uslama stratejisinin bir parçası olarak araçsallaştırmaktadır. Örneğin, AB gibi uluslarüstü organları ve *Lizbon Antlaşması, Schengen* ve *GATT* gibi uluslararası anlaşmaları suçlayan RN, Fransa'nın sosyal ve ekonomik çöküşüne çareyi nativist ve popülist bir çerçevede, "ulusal egemenlik" olarak göstermektedir (Le Monde, 2015). Benzer şekilde RN, İslam'a saldırmak için laiklik terimlerini kullanır. Örneğin, İslam ve göç karşıtı gündemini etkin hale getirmek için Marine Le Pen, cumhuriyetçi bir söylem içinde Müslümanların sokaklarda dua etmesini tanımlarken, "işgal" gibi savaş dili içeren söylemsel stratejileri kullanır (bkz. Shields, 2013:193).

3.4. RN ve Göç Karşıtlığı

1970'lerden bu yana göç karşıtlığı, RN söyleminin ideolojisinin ve kampanyalarının temeli olmuştur. "Bir milyon daha fazla göçmen, bir milyon işsiz demektir! Fransa ve önce Fransızlar",

“Renklerimizimizi koruyun” veya “Fransa'dayız!” gibi sloganlar konuşmalar, basın bültenleri ve kampanyalarda tekrar tekrar kullanılmıştır. Bununla birlikte göç, söylemsel strateji olarak Marine Le Pen yönetiminde önemini korurken, RN'nin göçmen karşıtı söyleminin sunumu değişmiştir. Jean Marie Le Pen'in başkanlık süresinin çoğunda, göçmen karşıtlığı veya yabancı düşmanlığı RN programının ana teması olmuş ve diğer tüm politika alanları göçmenlik karşıtı bir mercekte değerlendirilmiştir.

Örneğin, Jean Marie Le Pen'in 2007 yılı başkanlık programındaki ilk cümle, göçmenliğe yönelik açık bir saldırıdan oluşmaktadır: “Göçmenlerin maliyeti yılda 60 milyar Euro. Fransa hapisane nüfusunun yüzde 70'i yabancı kökenli bireylerden oluşuyor ve yabancıların yüzde 95'i iş sözleşmesi olmadan Fransa'ya girmektedir. Sosyal refahtan faydalananların yüzde 50'si ise yabancılardır”. (Front National, 2007:1)

Aynı belgede, parti önce Fransız vatandaşlarını “göç hakkındaki gerçekler” konusunda bilgilendirir. Ardından ikinci bir adımda RN, göçü kamu güvensizliği de dâhil olmak üzere diğer politika alanlarıyla bağlantılandırır ve şu göç karşıtı ifadeler kullanılır: “Göçmenlerin daha çok suç işlediği bir gerçektir” (Front National, 2007:3). Bu ifade, çalışmanın hipotezini doğrulayan bir söylemsel stratejiye tekabül etmektedir. Nativizm arka planında ulusal kimliği önceleyen bir örnek ise şu şekildedir: “Fransa'nın Fransa olarak kalması için Fransız halkı kendi evinin efendisi olarak kalmalıdır.” Sosyal güvenlik alanındaki bir ifadeyse şu şekildedir: Göçmenler (yasadışı ve yasal) sosyal refah sisteminden ve kendi ülkelerinde bulamayacakları diğer avantajlardan yararlanmaktadır.” (Front National, 2007:4).

İşgücü piyasasına gelindiğinde, göçmen karşıtlığı açık bir biçimde devam etmektedir: Kitlese ve kontrolsüz göç, 1 milyondan fazla işi Fransızlardan uzaklaştırmakta ve 300 milyon frankın üzerinde maliyete neden olarak ekonomimizi ciddi şekilde cezalandırmaktadır”(Front National, 2007:5).

Marine Le Pen'in 2012 başkanlık programında göç programının merkezinde yer almamıştır. Daha ziyade Fransız kamuoyunda ön planda olan maaşlar, satınalma gücü, sosyal ve kamu güvenliği gibi başlıca sorunlar Marine Le Pen tarafından vurgulanmıştır. Bu bir uslama stratejisi olarak yorumlanabilir. Programın ortasında tartışılan göç konusu, partinin RN'nin odak noktası olan ekonomik tezleri ile sosyal ve kültürel alan arasında kalmaktadır. RN'nin önerdiği önlemler “ulusal tercihin” kamu sektörü istihdamına uyarlanması, Fransa'da en az 10 yıldır çalışmayan yabancılar için tüm emekli maaşlarının kaldırılması ve beyazlara karşı işlenen nefret suçlarının daha sert cezalandırılmasıdır (Marine Le Pen, 2012).

Jean Marie Le Pen yönetiminden farklı olacak şekilde, RN göçmenlik karşıtı söylemlerini artık kendi başına bir amaç olarak değil, bütünsel bir çözümün parçası olarak sunmaktadır. Nativist temelde ulusal egemenlik gibi cumhuriyetçi değerleri vurgulamakla kalmayıp, aynı zamanda gelir ve emekli maaşlarının artırılmasını, ekonomiyi ve emeklilik sisteminin korunmasını teşvik edici önlemleri içeren somut önlemleri de vurgulamaktadır (Mayer, 2013:160). Bu örtük göç karşıtlığının, Marine Le Pen'in söylemsel stratejisinin önemli bir unsuru olduğu görülmektedir.

Göçmen karşıtlığı, bugüne kadar RN'nin söylemini anlamada merkezi bir unsur olmaya devam etmektedir, çünkü RN'nin “programının geniş kısımları, güçlü bir göçmen karşıtı düşünceye ve

abartılı milliyetçiliğe” dayanır (Mondon, 2012). Aslında Marine Le Pen, partisinin göçe son vermek istediğini, sadece örtük biçimde değil açıkça da belirtmektedir. Ona göre sorun, Fransız ekonomisinin daha fazla insanın yaşayamayağı şekilde yetersiz kalmasıyla ilgilidir:

Milyonlarca işsizimiz var ve daha fazla göçü karşılayamıyoruz. Bunlar, nerede yaşayacaklar? (Le Pen, van Rhor, 2014). 1960'tan itibaren eğitim sisteminin göçmenleri entegre edemediğini ve bölünmez ulus ilkesine uymadığını savunuyoruz. Bu göçmenler, kendilerini ayrıştırdı. Bu yüzden radikal İslamcılığın veya diğer radikal komüniteryenizmin ortaya çıkışını görüyoruz. [...] Temkinli olmamız gerektiğini söylüyoruz, çünkü asimilasyon ve entegrasyon kapasitesi açısından sınırlar var. Demokratik sözleşme, bugün göçün kitleliliği nedeniyle tehlikede. Bunları entegre etmek için zamanımız yok. (Le Pen, van Rhor, 2014)

Bu bağlamda RN, göçmen karşıtı söylemini Fransız devletinin daha fazla nüfusu entegre edememesine, yerel kültürü yabancı geleneklerle “kirletme” tehlikesinden kaçınmaya, aynı zamanda demokratik sürece entegre olmayan göçmenlerin demokrasi için yarattığı tehlikelerle ilişkilendirmeye odaklanmıştır (Le Pen, 2014). Bu çerçevede “kirletme” bir yüklem stratejisi olarak göze çarpmakta ve temiz olarak yüklenen Fransız geleneğinin bozulmasına işaret etmektedir.

RN, aynı zamanda popülist temelde küreselleşmiş bankalar ve ulus üstü yapılar sistemine yönelik saldırılarını yoğunlaştırmış ve Fransız vatandaşlarına karşı demokratik bir şekilde sorumlu olmayacak bir “küresel yönetim” sistemi kurmak isteyen elitlere saldırmıştır. RN bugün, “radikal” olarak sınıflandırılmasından kaçınmak için, söyleminin çeşitli yönlerini çağdaş demokrasi sorunlarıyla dile getirmeye çalışmaktadır. Söylemlerini yumuşatması, uslama stratejisinin ana parçası olarak gözlemlenmektedir.

Aynı zamanda Le Pen şu ifadeleri kullanmaktadır: “Tüm Fransız halkını ne sol ne de sağ olan fikirlerle temsil ediyoruz; bizim için şu değerler önemli: Vatanseverlik, kimliğin savunulması ve halkın egemenliği” (Le Kalem, van Rhor, 2014).

Le Pen, vatandaşları temsil etmenin ve savunmanın, nihayetinde bir iç grubu temsil etmek ve savunmak anlamına geldiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu nokta şu söylemde açıktır: “Avrupa Birliği elitleri ülkeyi yok etmek için çalışıyor ve biz halkımızı savunmak için buradayız.” (Mariney Pen, Saeedy, 2015) Bu hususta dikkat çeken nokta; “savunmak” ve “işgal” gibi askeri ifadelerin yüklem stratejisinin parçası olarak yoğun bir biçimde kullanılmasıdır.

Özetlemek gerekirse, RN nativist bir ideolojik temelde, “halkı” organik ve münhasıran ulusla bağlantılı olarak inşa eder. Söylemsel stratejisi kapsamında aynı zamanda, entegrasyon eksiği veya Fransız devletinin esnek olmayan sınırlamalarını gerekçe göstererek (bölge, ekonominin kapasitesi gibi) göçmen nüfusun önemli kısımlarını Fransız halkından hariç tutmaktadır. Halk, dışsal bir düşman temelinde antagonistik bir mantıkla ayrılır, Yüklem stratejisi olarak, içteki düşman, entegre olmayan göçmandır. Dışarıda, düşman kozmopolit küreselleşmenin soyut gücü ve “küresel yönetim” tehdidi ile tanımlanır. Bu “küresel yönetim” adlandırma stratejisi altında; ulusötesi elitler, AB bürokrasisi, ABD, Goldman Sachs gibi kurumlar bulunmaktadır.

Yine de RN, uslama stratejisinin bir parçası olan göçmenlik karşıtı argümanlarını sürekli olarak yumuşatıyor gibi görünmeyi tercih etmektedir. Bu anlamda, “popülist” yönü diğer Avrupalı aşırı/radikal sağ partilere karşı giderek daha merkezi bir hale gelmektedir. RN, konumunu en azından görünüşte daha az “radikal” hale getirmiş gibi görünse de nativist bir ideolojik temelde, ağırlıklı olarak Fransız ulusuna yönelik dış tehditlere odaklanır. Bununla birlikte bu konumlandırmanın temelini, halkın yeniden güçlendirilmesine olanak tanıyacak yenilenmiş popüler egemenlik ve kurumsal değişiklikler çağrısıyla dile getirilmesi, popülizmin artan önemini ortaya koymaktadır.

3.5. Göçmen Politikalarına Tam Karşıtlık ve Asimilasyon

RN ve Le Pen, çokkültürlülük politikalarını ve kozmopolit bir toplumu; “Fransa'nın geleceğini tehlikeye atan modern bir kötülük” ve “ulusun sağlığını etkileyen köksüzlük virüsü” olarak adlandırır. Bu ifadelerde örtük bir göç/Müslüman karşıtlığı da gözlemlenmektedir. 1970'lerde ve 1980'lerde RN yetkilileri, ulusal çokkültürlü bir yaklaşıma doğru eğilimi tersine çevirmeyi başarmıştır. Okulda anadil öğretimi gibi sosyalist programları hedef alan Le Pen ve RN, kültürel çeşitlilikle ilgili konuların popüler alanın dışında kalması gerektiğini savunmuştur (Rydgren, 2003:58-9).

Le Pen'in çokkültürlü politikalara yönelik küçümsemesi, göçmen karşıtı söylemlerinde de yer almaktadır. Marine Le Pen, Fransız uygarlığının çöküşüyle birlikte, vatanseverlik kavramının Fransız siyasetinden yavaşça ayrıldığını, Fransız dilinin ve kültürünün göçmenlerin asimilasyona karşı direnişiyle zayıfladığını vurgulamaktadır (BBC News, 2012). Bu söyleminde de nativist bir ideoloji ön plana çıkmakta ve göçmenler Fransa'nın “ötekisi” olarak konumlandırılmaktadır.

Marine Le Pen, göçmenlerin Fransız kültürünü ve dilini tamamen benimsemek için yabancı kültürleri ve dilleri tamamen terk etmesi gerektiği yönündeki asimilasyonist görüşü destekler. Bunu kriz yaratma gibi uslama stratejileriyle gerçekleştirir. RN lideri, Fransa'daki göçmenler arasında artık asimilasyonun olmadığına inanmaktadır:

Eski günlerde göçmenler Fransa'ya gelerek toplumumuza karıştılar. Fransız dilini ve geleneklerini benimsediler. Oysa şimdi tüm topluluklar kendi kodları ve gelenekleriyle yaşıyor. (BBC, 2012)

Bu analizden, RN'nin Fransa'nın entegrasyon politikalarını radikal bir temelde eleştirdiği ve Marine Le Pen'in daha klasik ve daha sert bir asimilasyon yaklaşımının benimsenmesini desteklediği görülmektedir. Eski dönemde Jean-Marie Le Pen tarafından kullanılan uslama stratejilerden biri de çokkültürlülüğün açıkça tehdit olarak adlandırılıp reddedilmesi ve kendi nativist pozisyonunun meşrulaştırılmasıdır. Bu durum, Marine Le Pen döneminde de devam etmiştir. Örneğin, Jean-Marie Le Pen klasik çokkültürlü eşitsizlik teması hakkındaki görüşlerini şu şekilde açıklamaktadır:

Yaş gruplarının, cinsiyetlerin ve halkların eşit olduğuna yönelik hareket, eleştirilmeye muhtaçtır; çünkü temelde eşitsiz olan gerçekliği gizler, yani adil olan bazı eşitsizlikler ve haksız olan bazı eşitlikler vardır. Biz adalet için çabalyoruz, eşitlik için değil. Eşitlik teması bize çökmekte gibi görünüyor. (Jean-Marie Le Pen, Marcus, 1995:104)

Daha sonra kızı tarafından benimsenecek bir pozisyonla, Jean-Marie Le Pen, kültürel çoğulculuğu Fransa'ya uygun bir entegrasyon yaklaşımı olarak reddeder ve onu “gerçekçi olmayan ve tehlikeli” bir ideoloji olarak yüklemeler (Marcus, 1995:106). Ona göre, daha önce tartışılan “Fransa karşıtı ırkçılık” olgusu da çokkültürlü yaklaşımın sonuçlarından biridir.³

Babasıyla süreklilik oluşturacak biçimde, 2011 yılında Marine Le Pen, çok kültürlü bir ülkenin barış içinde yaşayamayacağına inandığını belirterek çokkültürlülüğü açıkça reddetmiştir; bunu Lübnan ve Balkanlar'ı örnek olarak göstererek, “savaşla sona eren” bir entegrasyon yaklaşımı olarak nitelendirmiştir (Dejevsky, 2012:6). Ona göre çokkültürlülük ve göç, sadece siyasi elitlere ve seçim desteğine fayda sağlamıştır. Marine, çokkültürlü devletlerin tek bir değer kümesini uygulamalarını önerir. Onun çokkültürlülük karşıtı görüşleri, radikalizm/nativizm ideolojik temeliyle iktidarda olması halinde, anayasayı değiştireceği açıklamasıyla desteklenmektedir: “Fransa Cumhuriyeti, biz iktidara gelirse herhangi bir topluluğu tanımayacaktır, çünkü bizim toplumumuz bir ve bölünmezdir. Herkes Fransız yaşam biçimini, pratiklerini ve geleneklerini istisna olmadan kabul etmelidir” (Russia Today, 05/2011).

Sonuçta, Le Pen'in görüşleri klasik asimilasyon teorisinden türetilmiştir:

Ulusun parçalanması, Fransa'nın karşı karşıya olduğu tüm sorunların kökenindedir ve aynı zamanda birlik ve uyum [...] tek siyasi çözümdür. Fransa ve göçmenleri arasındaki farklılıkları vurgulamaya (ve onurlandırmaya) devam eden çokkültürlülüğün ve çokkültürlü politikaların büyümesiyle unutulmuş bir çözümdür (Fieschi, 2004:156).

Babası Jean-Marie Le Pen'in “*sans unité nationale il n'y a plus de patrie*”(ulusal birlik olmadan artık bir ülke yok) ifadesi, nihai Jacobin Cumhuriyetçi ideali hatırlatır: Bu nativizm temelli söylemsel strateji, güçlü ve birleşik bir devletin temeli olarak ulusal homojenliği savunmaktadır (Fieschi, 2004:156). Çokkültürlülüğü eleştirenler, devletin kültürler, etnik kökenler veya dinler arasında arabuluculuk yapmakla yükümlü olmaması gerektiğini iddia etmektedir. Bunun yerine, devletin bu tür konularda tarafsız bir rol oynaması gerektiğine inanılır, grup haklarının geliştirilmesi yerine yalnızca ülke içindeki iç barışın sürdürülmesinden ve ulusal normların uygulanmasından sorumlu olması gerektiği savunulur. Bu nativist/radikal argüman, Jean-Marie Le Pen'in aşağıdaki alıntısında yansıtılmaktadır (Jean Marie Le Pen, Fieschi, 2004:142):

Devlet tanımı, mutlaka bireysel çıkarların toplamı olmayan ulusal çıkarların nihai belirleyicisi olmaya devam etmelidir. Ulusal birliğe ve dayanışmaya başkanlık etmeli ve Fransız halkının çıkarlarını ulusal çıkarlarına feda edecek tüm finansal, dini, politik, ekonomik, felsefi, sendika ve yabancı oligarşilere karşı bağımsızlığını yeniden kazanmalıdır.

Le Pen, asimile olmuş göçmenlere daha az tepki duyarken, kendi toplumlarının kültürel parametreleri içinde kalanlar hoş karşılanmaz. RN'nin itirazı, sadece belirli bir etnik veya ırksal arka plana sahip göçmenlere yönelik değildi. 2017 Başkanlık kampanyasında Marine Le Pen, bir

³ Örneğin Jean-Marie Le Pen, Fransız Sosyalist Partisi üyesi tarafından göçmen karşıtı ayrımcılıkla mücadele etmek için oluşturulan bir örgüt olan SOS-Racisme'yi “Fransa karşıtı bakanlık” olarak adlandırmıştır (Marcus, 1995:107).

yükleme stratejisi olarak Fransa'nın "Hristiyan köklerini" vurgular, François Fillon ve Nicolas Sarkozy de bunu yapmıştır (Brubaker, 2017:1198).

4. SONUÇ VE TARTIŞMA

Radikalizm içeren bir ideolojik arka planla, RN'li siyasetçilerin özellikle göç alanında kasıtlı olarak söylemleri kışkırtıcıdır. Daha genel ifade etmek gerekirse; dil, ideolojik savaşını yürütmek için RN tarafından kullanılan önemli bir araçtır. Fransa'da RN, adlandırma ve yükleme stratejisi açısından, benzer biçimde savaş dilini kullanmaktadır. Müslümanların sokak dualarının ve helal etin mevcudiyetinin Fransa'nın bir "istilası" anlamına geldiğini vurgulamıştır. Burada yükleme stratejisi olarak hizmet eden "istila" kavramı, aynı zamanda korkuları yaygınlaştırmaya çabalayan bir yoğunlaştırma stratejisi olarak da yorumlanabilir. RN'nin söylemlerinde Batı dışından gelen asimile olmayan göçmenler ve Müslümanlar, Fransız ulus devletinin ve medeniyetinin tehditkâr çöküşünü somutlaştırmaktadır. Bu bağlamda, özellikle Batı dışından gelen göç, sistematik olarak istila kavramıyla özdeşleştirilir. RN, Batı dışı göçün ve özellikle İslam'ın, Batı Avrupa ve özellikle Fransız değerleri ile uyumsuzluğunu vurgulamaktadır.

Adlandırma stratejisi açısından, göç ve göçmenlerin bu olumsuz değerlendirilmesinin yanında, RN ve Fransız kimliğinin olumlu değerlendirilmesi tam bir karşıtlık içindedir. Yüklem stratejisi açısından, göçmenlerden bahsederken en sistematik olarak kullanılan; "savaş" ve "su/sel" metaforlarıdır. Avrupa'ya giren ve adeta "istila eden" göçmenlerin bitmeyen akışlarını tasvir eden bu metaforlar, korku atmosferi yaratmaya katkıda bulunur ve böylece Fransa halkını kısıtlayıcı veya göçmenlik karşıtı politikaları desteklemeye motive eder. Uslama stratejisi ise ülkedeki göçmenlerin işsizlik ve diğer sosyal sorunların nedeni olarak gösterilerek, kendi nativist ve radikal pozisyonlarının meşrulaştırılması ile tezahür etmektedir. Ayrıca göçmenler/Müslümanlar doğrudan ve açıkça kamusal alanlarda güvensizlik duygusu ve suçluluk ile ilişkilendirilir.

Bununla birlikte RN, söylemsel strateji olarak kendisini politik sisteme yabancı olarak sunar ve bir tür göç karşıtı alternatif bir siyasi güç olarak konumlandırır. Zaman zaman uslama stratejisinin bir parçası olarak, göçmenlik karşıtı argümanlarını yumuşatıyor gibi görünmeyi tercih etmektedir. Bu anlamda, "popülist" yönü de giderek daha merkezi bir hale gelmektedir. RN, konumunu en azından görünüşte daha az "radikal" hale getirmiş gibi görünse de nativist bir ideolojik temelde, ağırlıklı olarak Fransız ulusuna yönelik dış tehditlere odaklanır. Bununla birlikte bu konumlandırmanın temelini, halkın yeniden güçlendirilmesine olanak tanıyacak yenilenmiş popüler egemenlik ve kurumsal değişiklikler çağrısıyla dile getirilmesi, popülizmin artan önemini ortaya koymaktadır.

RN, Batı dışı kültürlerin ve İslam'ın Batı Avrupa ve özellikle Fransız değerleri ile uyumsuzluğunu vurgulamaktadır. Dolayısıyla RN, göçmenleri ve Müslümanları ulusun kültürünü, bütünlüğünü ve değerlerini tehdit eden güçler olarak yükler. İslam ve sembolleri de burada açıkça hedeflenir (Davies, 1999:43). Çoğunlukla küreselleşme ve kozmopolitizm güçleriyle özdeşleştirilen ve ulusu tehdit eden bir dış düşman tanımlanmaktadır. Göçü ve kozmopolitizmi savunduğu iddia edilen Avrupa Birliği elitleri, RN'nin baş düşmanlarından biri olarak yüklenir. Bu bağlamda, AB - Marine Le Pen'in sözleriyle "derinden zararlı", hatta "anti-demokratik bir canavar" olarak yüklenir. Burada dikkat çeken nokta, elitlerin göçmenleri/Müslümanları desteklediği

iddiasıdır. Bu bağlamda, popülist bir temelde halk ve RN- AB ve göçmenler antagonizmi yaratılmaya çalışılır. Gerçekten de Le Pen, ulusal egemenlikle eşanlamli olan popüler egemenliği yeniden kazanma gerekçesiyle, “AB'yi yok etmek” istediğini belirtmekten bile çekinmemektedir (Le Pen, van Rhor, 2014).

Marine Le Pen, açıklamaları Müslüman/göç karşıtı içeriklerden oluşan ve güçlü bir nativist eğilimi yansıtan popülist bir figürdür. 2017 yılında, söylemlerini pratik politik önerilerine dönüştürerek, Fransa cumhurbaşkanlığı seçim kampanyası sırasında, “ülkeyi İslamcı terörizm ve Müslüman göçmenlere karşı güvence altına almak için” sınır kontrollerini sıkılaştırmayı önermiştir (The New York Times, 2016). Marine Le Pen, güçlü bir göçmenlik karşıtı söylemsel strateji kullanmaktadır. Marine Le Pen, 2017 başkanlık programında Fransa'nın göç politikasında büyük değişiklikler sözü verir: Schengen Bölgesi'nden ayrılarak ve 6000 gümrük memuru kiralarak Fransa'nın ulusal sınırlarını yeniden kurmayı vaat etmiştir (Le Pen, 2017:6). Buna ek olarak, Fransa'yı tekrar düzene sokmak için bir süre “tüm yasal göçü askıya alacağına” dair bir söz vermiştir (BBC, 18 Nisan 2017). Göçe ve İslam'a yönelik olumsuz yüklemelerini sürekli olarak şu şekilde dile getirmiştir: “Kitlesele göçün arkasında, terörizm var” ve “Göç ve İslam, Fransa için bir şans değil, bir trajedi” (The Local, 2017). Burada göç ve İslam karşıtlığının tamamen ayrı tutulmadığını öne sürmek mümkündür.

Hainsworth'un belirttiği gibi göç karşıtlığı, radikal sağ partileri için muhtemelen en önemli konulardan birisidir. Bu tür partiler, göçmenleri çeşitli şekillerde tehdit olarak gösterme eğilimindedir. Göçmenlik, güvenliğin azalması, işsizliğin artması ve ulusal kimlik kaybının ana nedeni olarak görülmektedir (Hainsworth, 2008:70). RN'nin söyleminde de açık bir biçimde göçmen karşıtlığı görülmektedir: Le Pen, göçün güvenlik durumunun kötüleşmesine neden olduğunu iddia eder. Söylemsel stratejisinin ana hedefi, ağırlıklı olarak Müslüman nüfusa sahip ülkelerden gelen göçmenlerdir. İslam'ın, Fransız gelenekleri ve kültürüyle uyumsuzluğu üzerine çeşitli yorumlar yapmış ve böylece Fransız ulusal kimliğini tehdit ettiğini öne sürmüştür. İşsizlik söz konusu olduğunda Le Pen, Fransız şirketlerini “ulusal önceliği” dikkate almaya zorlama sözü vermiştir (Le Pen, 2017:7). Pratikte bu, iş yerlerindeki göçmenlerden çok Fransızlara öncelik vermek anlamına gelir. Yine, çeşitli çalışmalar Fransızların çoğunluğunun bir ölçüde bu konularda Marine Le Pen ile hemfikir olduğunu ima etmektedir. 2016 Eurobarometresinin de gösterdiği gibi Fransızların temel endişeleri hem göçmenlik hem de terörizmdir. Burada Fransızlar, Avrupa ortalamasından farklı değildir, çünkü bu konular AB üyesi ülkelerin çoğunda en önemli konular olarak görülmüştür (Eurobarometer Spring, 2016:33).⁴

Bu çalışmada RN'nin söylemi, Eleştirel Söylem Analizi ile irdelenmiş ve partinin hangi adlandırma/yükleme/uslama/yoğunlaştırma stratejilerini kullandığı ayrıntılı biçimde analiz edilmiştir. Bu bağlamda, çalışmanın teorik çerçevesi sunulurken konulan nativist/radikal/popülist ideolojik planın, söylemlerde gözlemlendiği yerler saptanmıştır.

⁴ Chatham House, ağırlıklı olarak Müslüman ülkelerden Avrupa ülkelerine göçle ilgili bir anket yayınlamıştır. Fransız nüfusunun %61'i “çoğunlukla Müslüman ülkelerden gelen tüm göçler durdurulmalıdır” ifadesiyle hemfikirken, nüfusun %16'sı ifadeye karşı çıkmıştır (Chatham House, 7.2.2017).

Araştırma sorusuna yanıt aranırken RN'nin söylemsel stratejileri göç karşıtlığı üzerine kurulmuştur. RN, söylemsel stratejiler yoluyla, göçmenleri sorunların kaynağı ve kendi toplumlarının ötekisi olarak inşa etmiştir. Bununla beraber; RN, Fransız cumhuriyetçi değerleri ön plana çıkararak göç ve İslam karşıtlığını harmanlayarak göçmen karşıtlığını normalleştirmeye çalışmaktadır.

KAYNAKÇA

- Almeida, D. (2013). Towards a Post-Radical Front National? Patterns of Ideological Change and Dediabolisation on the French Radical Right. *Nottingham French Studies*, 52(2): 167-176.
- Aras, İ., & Sağiroğlu, A. (2018). Avrupa Aşırı Sağında Göçmen Karşıtlığı: Fransa ve Macaristan Örnekleri. *Mukaddime*, Volume 9 Issue 3 - Special issue, European Neighbourhood Policy and Migration, 59-78
- Archick, K., Belkin P., Blanchard C. ve Mix D. (2011). Muslims in Europe: Promoting Integration and Countering Extremism. Congressional Research Service: CRS Report for Congress. <http://www.fas.org/sgp/crs/row/RL33166.pdf> [22.01.2020]
- Bauman, Z. (2011). *Collateral Damage: Social Inequalities in a Global Age*. Cambridge: Polity Press.
- BBC (2017). French election: Le Pen pledges to suspend immigration. 18 Nisan 2017 <http://www.bbc.com/news/world-europe-39625509> [05.01.2020]
- BBC News (2007). Profile: Jean-Marie Le Pen. 25 Nisan. BBC. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/3658399.stm> [22.01.2020]
- BBC News (2012). Marine Le Pen Program Talk English 6 Ocak. YouTube.com. <https://www.youtube.com/watch?v=KYzndcJPYio> [22.01.2020]
- BBC News (2017). France elections: What makes Marine Le Pen far right? By Marysia Nowak & Becky Branford BBC News 10 Şubat 2017, <https://www.bbc.com/news/world-europe-38321401> [22.11.2019]
- Bekar, N. (2018). "Avrupa Birliği Ülkelerinde Yabancı Düşmanlığı ve Avrupa Güvenliğine Etkisi", *Bilge Strateji*, Cilt: 10, Sayı: 18, SS. 111-142.
- Brubaker, R. (2018). Between nationalism and civilization: the European populist moment in comparative perspective. *Ethnic and Racial Studies*, 40/8: 1191-1226.
- Davies, P. (1999). *The National Front in France: Ideology, discourse and power*. London: Routledge.
- DeClair, EG. (1999) *Politics on the fringe: the people, policies, and organization of the French National Front*. Durham: Duke University Press Books.
- Dejevsky, M. (2012). Marine Le Pen: Her Father's Daughter. 24 March. The Independent. <http://www.independent.co.uk/news/people/profiles/marine-le-pen-her-fathers-daughter-7583994.html> [02.01.2020]
- Della Posta DJ (2013) Immigration and the Front National: Competitive threat, intergroup contact, or both? *Social Forces*, 92(1): 249-273.
- Eatwell, R. (2000). The Rebirth of the Extreme Right in Western Europe. *Parliamentary Affairs*, 53(3): 407-425.
- Eatwell, R. ve Goodwin, J., M. (2010). *The New Extremism in 21st Century Britain*, Routledge.
- Elinas A (2014). *The Media and the Far Right in Western Europe: Playing the Nationalist Card*. Cambridge: Cambridge University Press.

- European Movement (2017), <https://europeanmovement.eu/wp-content/uploads/2017/03/Europe-Paragraphs-in-French-Election-Programmes.pdf> [22.02.2020]
- Fieschi, C. (2004). *Fascism, Populism and the French Fifth Republic: In the shadow of democracy*. Manchester, UK: Manchester University Press.
- Flood, C. and Hugo F. (2002). Defending the Empire in Retrospect: The Discourse of the Extreme Right, in Tony Chafer and Amanda Sackur, eds., *Promoting the Colonial Idea: Propaganda and Visions of Empire in France*. London: Palgrave: 79-92.
- Goodwin, M. (2012). *Right Response: Understanding and Countering Populist Extremism in Europe*, Londra: Clatham House Report.
- Hainsworth, P. (2008) *The Extreme Right in Western Europe*. London: Routledge.
- Hainsworth, P. (2010) Introduction: The Extreme Right', in Paul Hainsworth, ed., *The Politics of the Extreme Right*, London/New York: Pinter, 2000.
- Hainsworth, P., ve Mitchell, P. (2000). France: the front national from crossroads to crossroads? *Parliamentary Affairs*, 53(3), 443–456.
- Independent (2013). French far-right politician Jean Marie Le Pen fined for racist Roma remarks, <http://www.independent.co.uk/news/people/news/french-farright-politician-jean-marie-le-pen-fined-for-racist-roma-remarks-9016617.html> [22.01.2020]
- Ivaldi, G. (2006) Beyond France's 2005 referendum on the European constitutional treaty: Secondorder model, anti-establishment attitudes and the end of the alternative European utopia, *West European Politics* 29(1) 49-69.
- Kling, A. (2012). *RN...Tout ça pour ça! La très étonnante évolution du Front National*. Strasbourg: Éditions Mithra.
- Le Front National (2007) Élection Présidentielle 2007: Programme. 2014 f <http://ipolitique.free.fr/francepolitique/lepen2007.pdf> [12.12.2019]
- Le Front National (2012). Le Projet du Front National. <http://www.frontnational.com/le-projet-de-marine-le-pen/> [11.12.2019]
- Le Monde (2015) ou l'ascension d'un apparatchik7 Aralık 2015 RN https://www.lemonde.fr/elections-regionales-2015/article/2015/12/06/front-national-nicolas-bay-ou-l-ascension-d-un-apparatchik_4825795_4640869.html [22.11.2019]
- Le Pen, M. (2017). Engagements Présidentiels de Marine Le Pen. <https://www.marine2017.fr/wp-content/uploads/2017/02/projet-presidentiel-marine-le-pen.pdf> [03.05.2020]
- Lebourg, N. (2016). *Islamophobia in France*. Occasion, 2016.
- Marcus, Jonathan. (1995). *The National Front and French Politics*. New York, NY: New York University Press.
- Marthaler, S. (2004). The European Parliament Election in France, 13 Haziran 2004, European Parties and Election Research Network (EPERN), 2004 European Parliament Election Briefing No. 6, 2004
- Mayer, C. (2009). The March to the Far Right. 10 Ağustos Time Magazine. <http://content.time.com/time/magazine/article/0,9171,1913651,00.html> [24 Ekim 2019]
- Mayer, N (2013). From Jean-Marie to Marine Le Pen: Electoral change on the far right. *Parliamentary Affairs*, 66(1): 160–178.

- Politico (2017). Marine Le Pen makes globalization the enemy. 5 Şubat 2017 <http://www.politico.eu/article/marine-le-pen-globalization-campaign-launch-french-politics-news-lyon-islam/> [11 Ocak 2020]
- Reisigl, M. and Ruth W. (2001). *Discourse and Discrimination: Rhetorics of Racism and Anti-Semitism*. London: Routledge.
- Reisigl, M. ve Wodak, R. (2002), *Discourse and Discrimination. Rhetorics of Racism and Antisemitism*, Londra ve New York, Routledge.
- Reisigl, Martin and Ruth, W. (2001). *Discourse and Discrimination: Rhetorics of Racism and Anti-Semitism*. London: Routledge.
- RN. (2017). UB Electoral Manifesto. <https://rassemblementnational.fr/annonces/projet-presidentiel-de-marine-le-pen-livrets-thematiques/>
- Russia Today (2011). Marine Le Pen to RT: We Fight for French Identity. 5 Mayıs YouTube.com. http://www.youtube.com/watch?v=w_qYKa1n8Es [21.01.2020]
- Rydgren, J. (2004). Explaining the Emergence of Radical Right-Wing Populist Parties: The Case of Denmark. *West European Politics*, 27(3), 474–502.
- Rydgren, J. (2013). Introduction. Class politics and the radical right. in J. Rydgren (ed.), *Class Politics and the Radical Right*. (London: Routledge), 1-9.
- Rydgren, Jens. (2003). *The Populist Challenge: Political Protest and Ethno-Nationalist Mobilization in France*. New York, NY: Berghahn Books.
- Saeedy, A. (2015). Le Pen, Wilders form New Far-right Bloc in EU Parliament. Reuters, 16 Haziran, <http://uk.reuters.com/article/2015/06/16/uk-eu-parliament-idUKKBN00W1WU20150616>
- Shields, J. (2007). *The Extreme Right in France from Pétain to Le Pen*. London: Routledge.
- Shields, J. (2013). Marine Le Pen and the 'New' RN : A Change of Style of or Substance? *Parliamentary Affairs*, 66(1): 179-196.
- Stockemer, D. (2013). The Economic Crisis (2009 to 2013) and Electoral Support for the Radical Right – Some new and unexpected findings, Paper prepared for presentation at the EUDO Dissemination Conference, European Union Institute, Florence, 1-21.
- Stockemer, D. (2014). Who are the Members of the French National Front? Evidence from Interview Research. *French Politics*, 12(1): 36-58.
- Taras, R. (2013). Islamophobia Never Stands Still: Race, Religion, and Culture. *Ethnic and Racial Studies*, 36(3), 417–433.
- The Local (2017). Give us France back: Le Pen delights frenzied crowd in Paris with anti-immigration speech. 18 Nisan 2017. <https://www.thelocal.fr/20170418/le-pen-immigration-has-been-a-tragedy-for-france> [10 Ocak 2020]
- The New York Times, (2016). Europe's rising far right: a guide to the most prominent parties', The New York Times, 4.12.2016, <https://www.nytimes.com/interactive/2016/world/europe/europe-far-right-political-parties-listy.html?mcubz=2&r=4> [10.4.2017]
- von Rohr, M. (2014) Interview with Marine Le Pen: 'I Don't Want this European Soviet Union'. Der Spiegel, 3 Haziran, <https://www.spiegel.de/international/europe/interview-with-french-front-national-leader-marine-le-pen-a-972925.html>
- Wilson, R. ve Hainsworth, P. (2012). *Far-Right Parties and Discourse in Europe: A Challenge for Our Times*. Brussels: European Network Against Racism.

- Wodak, R. (2001). The Discourse-historical Approach.ss 63-95 in *Methods of Critical Discourse Analysis*, edited by Ruth Wodak and Michael Mayer. London: SAGE.
- Wodak, R. (2007). Discourses in European Union Organizations: Aspects of Access, Participation, and Exclusion. *Text & Talk* 27: 655–80.
- Wodak, R. (2013). 'Anything Goes!' - Haiderization of Europe. In R. Wodak, M. KhosraviNik, & B. Mral(Eds.), *Right-wing Populism in Europe. Politics and Discourse*. London: Bloomsbury.
- Wodak, R. (2015). *The Politics of Fear: What Right-Wing Populist Discourses Mean*, Londra: Sage Publication.